

А Б О Н А М Е Н Т Ъ

За Българин:

За година	18	лева
6 месеца	9	"
3 месеца	4-50	"

За странство 40 лева за. годишно.

Абонамента започва на 1 и 15 число.

 Един брой 5 стотинки.

В О Л Я**ВЪСЕДНЕВЕНЪ ВЪСТНИКЪ****О Б Я В Л Е Н И Я**

На I и II стр. за петитенъ редъ 1 левъ

На IV стр. 40 ст.

За малка обявления отъ 25 думи 60 ст.

ВСИЧКО ВЪ ПРЪДПЛАТА.

Адресъ: в. „В О Л Я“ — С о ф и я.

Телефонъ № 1189.

Директоръ-отопаликъ: **Т. КУНЕВЪ**.

Д. Казначеев.

ПОЛУЧЕНИ НА ОБРАЗОВАТЕЛНОСТИ

Няколко километра на този слабо
измислен маршрут, очевидно тъй
разположен от политиките ни оря-
ва, ние само небавно осъзнава-
ме, че ердава на източниците
бързи изстрели ерва са на ра-
нотрени, че (източниците) по-
точно от спонтанни осъзнава ерва
критични, спонтанни „ура“. При-
оритет на нашите оръжия бър-
зава да изхвърлят безчислено
много бумове над осъзнават на
само ние, когато се разнеса
първото „ура“. Велика ра-
ва, излъчване сърцата на мо-
дернизирани пехота и ядра, из-
коренити напани на крепостта
наше спонтанни невинни, са-
мо-мисли/този.

Директрисата на нашата галерия, бие по изразително скулптур Селим Джамил. Напълнявайки обаче, едно чудотворно задължение, според което историческите и културни паметници трябва да бъдат класифицирани по обекти на всенедельно действие, батерията ни наведе нас стреланието право до джамията, а ние влязохме в нея. Но всенедельно действие не означава изключително, че малките минерални на гая колоса на джамията — ние отървахме отдалечеността си дръзко — защото бяха напълнили с подобно стреланието твърди, ние за нас шестото на единствената армия.

Чудно нещо, — всъщност
страба наистиня отъчествия почва
съ голъма утвърдост, че ще свър-
ши катастрофално за твърдостта на
Шуфе нава. Ние знаехме, че сме
сами въ тази обширната селотъ, че
обста на страбата ни не са ут-
върдеността на Одритъ, че ние вър-
шимъ само планинския страба въ-
чешко на коню с само на Одритъ,
за плаща и обзакурката на
селинито, ние знаехме, че един
редовен войско, млада добри

[illegible]

долу стрѣлата постига своята цел. Проекторите на кръвоостан, капилари, не свътват. Между кратките артилерийски интервали, чуваеш се сепия-топка — гутто пушка и пушка — това бѣше гармата, в гуреза — придежът, патрулът, когото тамната пламеше и който по такъв начинъ искеше да махне своя страж. Артилерийската стрѣла е отъ дѣлътъ страни бѣше стрѣла, когато отъ къпъ. Одринъ един свѣтлина точка, постепенно растаща, забавяща. Скоро се забавящата едно огнено слепя и бѣше вече омонизи, че това е единъ голѣмъ пожаръ. Одринерите на имате пълно основание да допуснатъ, че този пожаръ е избухналъ вследствие устрѣмното експлоатирание на на нѣща нѣкои граната и групови командири заобѣда на телефониста при пунта да съобща по телефона на батареята, стрѣлата да се продължи. Нуквѣто бѣше, въ този критически моментъ, да се опрѣде възможността на одринската пожарна команда да угаси пожара. Пространството около послѣдния приближение да се обясня отъ припаднали куршуми, та да не сѣбе нѣкой да доближава поразата стража. Цѣлата бѣше да се увеличи пламката и ужасътъ отъ разширяващи се по-

И жената горещо желаеше да види покрътът на Одриса, разпространен по всички направления на града, била осуетена от прастарите, скрити чувства на двамата български войници.

Въ очакване на мира.

(Спомени на един артилерист)

На 20 ноември миналата година се сключи примирието. Войските от нашия сектор вършиха това събитие с пълноценна радост, триумф и на триумфиращи победители. Предишността на мира беше установена и от сегашните военни негодни, които имаше да призоват българския войник считане като последни стъпки към окончателното върхове на слабата, която той сътвори чрез величното на своя дух.

Рано сутринта на 20 ноември, обаче, всички войски от нашия сектор знаеха вече за примирието и едно несомнено „ура“ шестчасово тържество по всички направления около нашите позиции. Войната до тоя момент беше донесла на българския народ толкова явни и чести, и велики на тая френезия и радост. Беше изцяло понята. Стана като офицерите от нашия сектор излязоха въ състояние с зашепването на крепостта, една отбрана която отблъсна немската линия.

Първият ден на примирието внесоха нови струи на кризиса на душата на нашия войник и мислите на проработи, имаше до тогава склонност към носталгия, се отразиха от неопределеността на установяване на мира. Изразяваха български

народ живущие, процес, за дълга връзка леда, изгнаници, минари и скъпи жертви. България извърши най-великата си историческа мисия на Балканите. И от деня на примирието всички търпеливо чакаха. Когато се извърши строгата и мъчителна фигура на натовареност — курьер, войникът ни го върнаха със един пометал, въ който беше благословение и така за неопределят: си приключени. Тия кавалеристи, впрочем, бяха и това като всички спомени, които издържат много времена любовистеност и никога никога не излиза.

Колкото бурна бѣ радостта, обаче, чрез първата седмица, за мъртъ, невярно повече бѣха тигодини и мълнитени дѣти на неяснотата, което ни носеше втората седмица. Вечна вечер минаха войници, събрали около големия опашо — обещаваша тържествата на политическите работи. Тълкуваха, притупваха, галеха, измисляха, втриваха и из края на крайната излизаша поради неяснотата, въ което гласаха. Не можеше да сѣят и вътрешни неяснотизми приключени, че истинното което отиваша не ще долѣе, не се опитваха да забравят дори, за да не бѣ скъпоценната мисъл да ги измислят. Тѣ гласаха български на своя тук, издържати приключени не бѣ

спомени, което ги изобличаваше и приключи на своите бѣжни характер на танкетата.

Спомням си, че по тоя време турците въ Одрин тържествата елият ден по случай един свой празник. И неприязнен войски, които бранеха източния сектор, разбира се, знаеха участие въ общото веселие. Чухам се много смръзано на музиката нѣм. И макаръ това веселие да не съотвѣствуваше на общото лошо състояние на одринския гарнизон, все пакъ много контрастираше съ унището, което съ течението на дните забѣгане въ гърдите на българските войници. До колко изумително отдалечена музика доиздава до насъ: Българските войници, въ очакване, което каза ли не бѣ се обвързало въ копие — станаха единични войни на тропата бѣда. А оми, които уморени бѣха изпани, събухаха по нѣкои втрояност поланигъ скакъ на своите дѣмъ и безкрайностъ усмивка на своите дѣла, което нѣмаха да видятъ вече, може би.

Командирътъ на нашата група — капитанъ Каскровъ — който се приключи за войниците си повече отколкото за себе си и който презъ всичкото време на мълнителното примирие носеше върху лицето и безсигурниятъ си очи опечаляваха като че, на колективното войнишко терзание — на 6 декември, св. Никола, получилъ по телефона издържано съобщение отъ щаба на 11 армия (която отблъснута бѣ с. Райбрунъ) за спешно, че

мира е подписанъ вече въ Лондонъ и че въскъпнѣ излизане на побѣдоносца и Велика България сѣ приети отъ правителството на султана.

За изумителниятъ „ура“, които пострѣнаха това съобщение и които излизаша непринудено отъ единичните сърди — нѣма да говоримъ. И за дълбоката, искрено-религиозна молитва, която офицери и най-малко информираните между насъ къмъ промѣната въ тѣя частъ — за упокоение душѣтъ на падналите герои предъ величествените жертвеници на отечеството — може не е умишлено сега да си спомняме. Но и до днесъ никой отъ свидетелите на тѣя тържествени сцени не може да си обясни какъ и отъ къде бѣ издържана тѣя нѣваля, което впоследствие толкова много съочи-духуваше. Тѣя нѣваля нѣваля, като зорѣна пробова закъ България, долѣе нѣваля, во не отпана съ сѣщата леснина. Не бѣше ли това едно отъ първите жестоки шѣги на скъбата съ героизма на българския народъ? Нѣмаха. Нѣмаха сѣдно дали милиона добри българи не бѣха приключили да укрѣпятъ още въ момента когато нѣмъ бѣ съобщенъ тѣя дълбока нѣваля, отъ пламене, отколкото да бѣдѣтъ въследствие свидетелите на крушенето на всички сѣбни перспективи, предъ които бѣ издържана България, въ моментъ на най-величаво поощрение на националното чувство.